

KOMENTÁŘE RUDOLFA STEINERA KE KASPARU HAUSEROVI

Terry Boardman

Nejdříve si připomeňme vše, co Rudolf Steiner řekl o Kasparu Hauserovi. Peter Tradowsky ve výše zmíněné knize cituje všechny známé komentáře Rudolfa Steinera ke Kasparu Hauserovi. Kupříkladu ho Steiner popisuje jako „zatoulaného Atlantána, zbloudilce z Atlantidy“, poukazujíc tak na spojení Kaspara Hausera s Atlantidou, tedy časem, kdy duchovní bytosti, andělé a démoni, chodili po zemi: Bible na to uchovává vzpomínku v 6. kapitole knihy Genesis, když hovoří o „synech Boha“ a „obrech“. Rudolf Steiner, jehož hlavním úkolem byl výzkum reinkarnace a karmy, řekl, že nemohl najít žádné předcházející vtělení osobnosti Kaspara Hausera na zemi ani žádné další vtělení po roce 1833-6. Z toho můžeme odvodit, že v Atlantidě nebyla individualita Kaspara Hausera i ve skutečnosti lidskou bytostí; nebyla to inkarnace lidská, ale andělská. V tomto bodě by mělo být poznamenáno, že inkarnace Kaspara Hausera byla úzce spjata s inkarnací Napoleona, jenž adoptoval dívku, která se pak stala matkou Kaspara Hausera, Stephanii de Beauharnais a zařídil její provdání za otce Kaspara Hausera, Karla von Záhringen, pozdějšího vévodu Bádenska. Rudolf Steiner řekl, že nebyl schopen najít ani Napoleonovu předcházející inkarnaci, ale že '(předtím byl „marsickým duchem“, jedním z těch, pro které byl pobyt v duchovní sféře Marsu mezi smrtí a novým zrozením obzvláště důležitý. Navíc, „Napoleon zapomněl na svoje poslání“. Můžeme se dohadovat, že jeho poslání mohla být . práce s duchem francouzského národa takového druhu, aby umožnila mírovou konfederaci Evropy nebo přinejmenším plodnější spolupráci evropských národních států, ačkoliv vzhledem k odporu konzervativních a tradicionalistických sil i v Evropě té doby si lze těžko představit, jak by toho mohl dosáhnout politickými prostředky; snad obchod a průmysl - tedy jiné využití železa - mohl být pro | něj vhodnějším prostředkem. Stalo se, že Napoleon se místo toho rozhodl učinit ze sebe císaře Francouzů, národa, který zřejmě z větší části pochází z Franků, starého germánského kmene, který měl velmi silné spojení s Nibelungy. Jméno Nibelungů nám opět připomíná Atlantidu, protože znamená „mlhu“ (v němčině i Nebel) a atmosféra Atlantidy byla podle Rudolfa Steinera trvale nasycena mlhou; nic tam nemělo ostré denní obrysy. Podobně jako Napoleonova vnitřní bytost j byla také Atlantida skutečným tajemstvím.

Rudolf Steiner naznačil v červnu 1924, že Kaspar *Hauser byl andělskou bytostí*. a přesně tak ho zjevně nadále nazýval v září 1924 během kurzu přednášek pro kněze Obce křesťanů. Podle poznámek zapsaných Ludvíkem Polzerem -Hoditzem 3. března 1925 Rudolf Steiner řekl, že Kaspar Hauser „měl vazby na j rosekruciány ... od počátku a měl ... důležité esoterní poslání v křesťanství“. To] je velmi důležitý poukaz. „Od samého počátku“ - kdy to bylo? Samozřejmě bychom mohli říci, že to bylo ve slunečním orákulu v Atlantidě, ale v poatlantské | době to mohlo být ve 4. století n. l., kdy individualita, která byla nedlouho předtím inkarnována jako Máni (216-276), zakladatel manicheismu, svolala velký duchovní koncil nad Kolchidou v dnešní Gruzii, již se účastnily duše Zoroastera, Gautamy Buddha a Skythiana. Na tomto setkání tyto tři osobnosti, představující nejvyšší síly myšlení, citění a vůle v uvedeném pořadí a inspirováni Maním, zasadili první semínko toho, co se mělo stát o 1000 let později prvním pozemským rozvojem rosekruciánství, když mladík, který se později stal Christianem Rosenkreutzem, prošel zasněžením. Máni, který se podle Rudolfa Steinera objevil po Kristově boku v čase Golgoty jako mladík z Nain, se poté sám inkarnoval v 9. století jako nositel „Já“ Parsifal. Právě po roce 1250, významném datu, které Rudolf Steiner dává do zpětné souvislosti se středobodem atlantské epochy a hovoří o něm jako o zvláštní době temna pro lidstvo, nastal čas, kdy hrnouce se mongolské hordy se svojí šamanistickou a do minulosti obrácenou

luciferskou moudrostí turansko-atlantského původu, hrozily, že zcela přemohou Západ. Spojené vojenské síly Evropy byly rozdraceny Mongoly v bitvě u Legnice v dnešním Polsku v roce 1241. Bylo to v tomto čase, kdy byla individualita Christiana Rosenkreutze zasvěcena dvanácti představiteli do veškeré moudrosti atlantských a poatlantských epoch až po naši dobu. Stojí za povšimnutí, že Rudolf Steiner zmiňuje konkrétně jednoho z dvanácti, který v sobě nesl moudrost sféry Marsu. Rok 1250 byl konec konců dobou, v níž Samael, archanděl Marsu, byl úřadujícím vládcem času (1170-1510). Zasvěcovaný vstřebal do sebe veškerou moudrost dvanácti; poté „zemřel“ ve věku pouhých 20 let, ale jeho duše se téměř okamžitě vrátila a vyzařovala nazpět oněm dvanácti veškerou načerpanou moudrost, avšak v pozměněné podobě, která hovořila o události Kristově. Poté zemřel a nevrátil se do pozemského vtělení asi po 120 let, do roku 1378, kdy se narodil jako Christian Rosenkreutz, který žil na zemi do roku 1484. V případě Mánilio jako mladíka z Nain, a opět Parsifala - blázna, máme zde i nyní nový impuls přicházející skrze mladíka.

Individualita Kaspara Hausera byla tedy s největší pravděpodobností spojena s rosekruciánstvím od jeho samotného počátku ve 4. století, s poradou svolanou Máním a s největší pravděpodobností s Máním samotným, čímž samozřejmě nemá být řečeno, že to byl Máni sám, neboť Kaspar Hauser neměl podle výzkumu Rudolfa Steinera žádné předchozí inkarnace před rokem 1812, zatímco u Máního víme nejméně o sedmi, jednou z nichž byla inkarnace jednoho ze tří králů, Kaspara - tradičně zpodobňovaného jako Afričan tmavé pleti - jehož darem Ježíškovi byla myrha, symbol smrti a vzkříšení. Máni se znovu narodil jako mladík z Nain, syn vdovy, první, kdo byl vzkříšen z mrtvých Kristem. Po své další inkarnaci jako Parsifal, čistý blázen a později grálský král, jenž přivedl ke Grálu svého nevlastního bratra a dřívějšího nepřítele Feirefise, potom zasvětil Christiana Rosenkreutze (individualitu Lazara - Jana) v roce 1459-9. Jen tak mimochodem za zmínku stojí, že Rudolf Steiner řekl, že Karel IV., který vládl od roku 1349 do roku 1378, byl posledním zasvěceným císařem Svaté říše římské; zajímavé je, že Christian Rosenkreutz se znovu narodil ve stejném roce 1378. Máního učení se do hloubi zabývalo tajemstvím dobra a zla, světla a temnoty, a právě v této oblasti duchovní aktivity, v jeho schopnosti vstřebávat zlo a přece přinášet proměňující světlo, uvidíme, jak se andělská bytost, individualita Kaspara Hausera, rozvíjela ve své inkarnaci v 19. století jako Kaspar Hauser. Máni se zrodil v perské kultuře a do manicheismu vplynulo mnohé z moudrosti druhé poatlantské epochy - zápas mezi sluneční bytostí Ahurou Mazdou a Ahrimanem, duchem lži a hmoty. Tento zápas byl také klíčovým rysem života Kaspara Hausera v letech 1812-1833- Na stropě velké kopule prvního Goetheana Rudolf Steiner spodobnil portrét persko-německého zasvěcence, jak se natahuje k postavě dítěte a mezi nimi je slovo "ICH". Já se rodí z temnoty a září v ní jako nepřemožitelný plamen, který ji osvětluje.

Hledím do temnoty z níž vychází světlo, živé světlo.

Kdo je to světlo v temnotách?

Jsem to Já ve své pravé podobě.

Ta podoba mého Já nevstupuje do mého pozemského žití: jsem jeho pouhým obrazem .

Avšak opět je najdu, když, usilujíc o Ducha, projdu branou smrti.

Karl Heyer, anthroposofický historik, zaznamenal, že Rudolf Steiner o Kasparu Hauserovi řekl, že „vedle Christiana Rosenkreutze on byl tím, kdo nejlépe rozuměl utrpení Kristovu“, avšak Heyer poznamenává, že tento výrok není spolehlivě doložen. Co však dobře doloženo je, je to, že Rudolf Steiner učinil úžasnou poznámku, že „Kdyby Kaspar Hauser nebyl žil a zemřel tak, jak žil a zemřel, veškeré spojení mezi zemí a nebeským světem by bylo zcela přerušeno“. To nás musí přimět k zamyšlení. Anthroposofové obvykle berou doslova, že když Steiner říká „země“, myslí tím celý svět. Ale v jeho přednáškách je mnoho míst, kde je zcela jasné, že když říká „lidstvo“, „svět“ nebo

„člověk“, ve skutečnosti míní „Evropa“ nebo „lidé Evropy“. To není otázka nějakého druhu rasismu; pro lidi jeho doby bylo prostě normální takto mluvit. Můžeme se tedy ptát, zda také tady, když říká „veškeré spojení mezi zemí a nebeským světem...“, mohl ve skutečnosti myslet, že veškeré spojení mezi *Evropou nebo západní civilizací* a nebeským světem by bylo zcela přerušeno. Neboť můžeme polemizovat, že tomu tak nebylo jednotně po celém světě, ale v Evropě (a zvláště v Británii v porodních bolestech průmyslové revoluce) především, kde během doby života Kaspara Hausera v letech 1812-1833 temnota materialismu dosahovala vrcholu. Můžeme například vidět, že existovalo spojení mezi „nebeským světem“ a jinými oblastmi světa v té době. Například pozoruhodně právě v Persii se v letech 1819 až 1844 rozvinul nový duchovní proud Bahá'í. A v Japonsku začala nová synkretická víra Tenrikjó zjeveními jejího zakladatele Miky Nakajamiho v roce 1838, pouhých pět let po smrti Kaspara Hausera. Také Spojené státy americké byly svědky řady nových evangelických a charismatických hnutí, která se vynořila v první třetině 19. století. Nicméně formulace Rudolfa Steinera nás přiměje k pozastavení nad myšlenkou: „... kdyby Kaspar Hauser nebyl žil a zemřel tak, jak žil a zemřel, veškeré spojení ... by bylo zcela přerušeno.“ Zdá se, že z toho vyplývá, že zde byl určitý stupeň nevyhnutelnosti ohledně života a smrti Kaspara Hausera - že musel trpět v onom vězení, že musel být zavražděn. Jinými slovy to naznačuje *obětní život* - a smrt. O tom se uvažuje nesnadno, pomyslíme-li na hrozné okolnosti jeho života a smrti. Téma oběti bude předmětem podrobnější úvahy ještě později, až se objasní, že ve skutečnosti byla obětí Kaspara Hausera opravdu obětí pro celý svět, nejenom pro Západ.